

Audiència. Un cor senzill com el dels nens

Benet XVI, segueix amb la catequesi sobre l'oració. En aquesta audiència ens diu: és la puresa del cor la que permet reconèixer el rostre de Déu en Jesucrist; és tenir un cor senzill com el dels nens.

18/01/2012

Benvolguts germans i germanes,

Els evangelistes Mateu i Lluc (cf. *Mt* 11,25-30 i *Lc* 10,21-22) ens van

transmetre una «joia» de l'oració de Jesús, que s'acostuma a anomenar Himne de goig o Himne de goig messiànic. Es tracta d'una pregària de reconeixement i de lloança, com hem escoltat. En el grec original dels evangelis, el verb amb què comença aquest himne, i que expressa l'actitud de Jesús en adreçar-se al Pare, és *exomologoumai*, traduït sovint com 't'enalteixo' (*Mt* 11,25 i *Lc* 10,21). En els escrits del Nou Testament, però aquest verb indica principalment dues coses: la primera és 'reconèixer fins al fons', 'confessar' —per exemple, Joan Baptista demanava a qui acudia a ell per batejar-se que confessés els seus pecats (cf. *Mt* 3,6)—; la segona és 'estar d'acord'. Per tant, l'expressió amb què Jesús inicia la seva pregària conté el reconèixer fins al fons, plenament, l'acció de Déu Pare i, alhora, l'estar totalment, conscientment i joiosament d'acord amb aquesta manera d'obrar, amb el

projecte del Pare. L'Himne de goig és el cim d'un camí de pregària en què emergeix clarament la comunió profunda i íntima de Jesús amb la vida del Pare en l'Esperit Sant i es manifesta la seva filiació divina.

Jesús s'adreça a Déu anomenant-lo *Pare*. Aquest terme expressa la consciència i la certesa de Jesús d'ésser «el Fill», en comunió íntima i constant amb Ell, i aquest és el punt central i la font de qualsevol pregària de Jesús. Ho veiem clarament en l'última part de l'Himne, que il·lumina tot el text. Jesús diu: «*El meu Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix qui és el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix qui és el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar*» (Lc 10,22). Jesús, per tant, afirma que només «el Fill» coneix veritablement el Pare. Qualsevol coneixement entre les persones —com tots ho experimentem en les nostres

relacions humanes— comporta una comunió, un vincle interior, a nivell més o menys profund, entre qui coneix i qui és conegut: no es pot conèixer sense una comunió de l'ésser. En l'Himne de goig, com en tota l'oració, Jesús mostra que el coneixement vertader de Déu pressuposa la comunió amb Ell: només estant en comunió amb l'altre comencem a conèixer-lo; i el mateix passa amb Déu: només puc conèixer-lo si tinc un contacte vertader, siestic en comunió amb Ell. Per tant, el coneixement veritable està reservat al Fill, a l'Unigènit que des de sempre està en el si del Pare (cf. *Jn* 1,18), en perfecta unitat amb Ell. Només el Fill coneix veritablement Déu, pel fet d'estar en comunió íntima de l'ésser; només el Fill pot revelar veritablement qui és Déu.

Al nom *Pare* li segueix un segon títol, «Senyor del cel i de la terra». Jesús, amb aquesta expressió, recapitula la

fe en la creació i fa ressonar les primeres paraules de la Sagrada Escripura: «*Al principi, Déu va crear el cel i la terra*» (Gn 1,1). Pregant, ens remet a la gran narració bíblica de la història d'amor de Déu per l'home, que comença amb l'acte de la creació. Jesús s'insereix en aquesta història d'amor, n'és el cim i la plenitud. En la seva experiència de pregària, la Sagrada Escripura queda il·luminada i reviu en la més completa amplitud: anunci del misteri de Déu i resposta de l'home transformat. A través de l'expressió «*Senyor del cel i de la terra*», però podem també reconèixer com en Jesús, el revelador del Pare, s'obre novament a l'home la possibilitat d'accedir a Déu.

Fem-nos ara la pregunta: a qui vol revelar el Fill els misteris de Déu? Al començament de l'Himne Jesús expressa la seva alegria perquè la voluntat del Pare és mantenir

aquestes coses ocultes als savis i entesos i revelar-les als petits (cf. Lc 10,21). En aquesta expressió de la seva pregària, Jesús manifesta la seva comunió amb la decisió del Pare que obre els seus misteris a qui té un cor senzill: la voluntat del Fill és una cosa sola amb la del Pare. La revelació divina no té lloc segons la lògica terrenal, per a la qual els homes savis i entesos són els qui posseeixen els coneixements importants i els transmeten a la gent més senzilla, als petits. Déu ha usat un estil molt diferent: els destinataris de la seva comunicació han estat precisament els «petits». Aquesta és la voluntat del Pare, i el Fill la comparteix amb goig. Diu el Catecisme de l'Església catòlica: «El seu estremiment “Sí, Pare!” expressa el fons del seu cor, la seva adhesió al “beneplàcid” del Pare, com un ressò del “Fiat” de la seva Mare en el moment que el va concebre i com a preludi d'allò que dirà al Pare en

l'agonia. Tota la pregària de Jesús és en aquesta adhesió amorosa del seu cor d'home al "misteri de la voluntat" del Pare (*Ef* 1,9)» (n. 2603). D'aquí deriva la invocació que dirigim a Déu en el Parenostre: «Faci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en el cel»: junt amb Crist i en Crist, també nosaltres demanem entrar en sintonia amb la voluntat del Pare, arribant així a ser els seus fills també nosaltres. Jesús, per tant, en aquest Himne de goig expressa la voluntat d'implicar en el coneixement filial de Déu a tots aquells que el Pare vol fer partícips d'ell; i aquells que acullen aquest do són els «petits».

Però, què significa «ser petits»? Quina és «la petitesa» que obre l'home a la intimitat filial amb Déu i a acceptar la seva voluntat? Quina actitud de fons cal en la nostra pregària? Mirem el «Sermó de la muntanya», on Jesús afirma: «*Feliços els nets de cor, perquè veuran*

Déu» (Mt 5,8). És la puresa del cor la que permet reconèixer el rostre de Déu en Jesucrist; és tenir un cor senzill com el dels nens, sense la presumpció de qui es tanca en ell mateix, pensant que no té necessitat de ningú, ni tan sols de Déu.

És interessant també indicar l'ocasió en què Jesús prorromp en aquest Himne al Pare. En la narració evangèlica de Mateu és l'alegria perquè, no obstant les oposicions i els rebutjos, hi ha «petits» que acullen la seva paraula i s'obren al do de la fe en ell. L'Himne de goig, en efecte, és precedit pel contrast entre l'elogi de Joan Baptista, un dels «petits» que van reconèixer l'obrar de Déu en Crist Jesús (cf. *Mt 11,2-19*), i el retret per la incredulitat de les ciutats del llac «on havia fet la major part dels seus miracles» (cf. *Mt 11,20-24*). Mateu, per tant, veu el goig en relació amb les expressions amb què Jesús constata l'eficàcia de la

seva paraula i la de la seva acció:
«*Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà!*» (Mt 11,4-6).

També sant Lluç presenta l'Himne de goig en connexió amb un moment de desenvolupament de l'anunci de l'evangeli. Jesús va enviar «*uns altres setanta-dos*» deixebles (Lc 10,1) i ells van partir amb una sensació de temor pel possible fracàs de la seva missió. Lluç subratlla també el rebuig que va trobar el Senyor a les ciutats on va predicar i va realitzar signes prodigiosos. Els setanta-dos deixebles, però van tornar plens d'alegria perquè la seva missió va tenir èxit. Van constatar que, amb el poder de la paraula de Jesús, els mals de l'home són vençuts. I Jesús comparteix la seva satisfacció: «*En*

aquell mateix moment» (Lc 10,21) es va omplir d'alegria.

Hi ha dos elements més que vull destacar. L'evangelista Lluc introdueix l'oració amb l'anotació: «Jesús es va omplir d'alegria en l'Esperit Sant» (cf. Lc 10,21). Jesús s'alegra partint des del seu interior, des del fons: la comunió única de coneixement i d'amor amb el Pare, la plenitud de l'Esperit Sant. Implicant-nos en la seva filiació, Jesús ens convida també a nosaltres a obrir-nos a la llum de l'Esperit Sant, perquè —com afirma l'apòstol Pau— *«Nosaltres no sabem pregar com cal; però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar [...] tal com Déu vol» (Rm 8,26-27)* i ens revela l'amor del Pare. En l'Evangelí de Mateu, després de l'Himne de goig, trobem una de les crides més urgents de Jesús: *«Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré*

reposar» (Mt 11,28). Jesús demana que s'acudeixi a ell, que és la saviesa veritable, a Ell, que és «mans i humil de cor»; proposa «el seu jou», el camí de la saviesa de l'evangeli que no és una doctrina per aprendre o una proposta ètica, sinó una Persona a qui seguir: Ell mateix, el Fill unigènit en perfecta comunió amb el Pare.

Estimats germans i germanes, hem assaborit per un moment la riquesa d'aquesta pregària de Jesús. També nosaltres, amb el do del seu Esperit, podem adreçar-nos a Déu, en la pregària, amb la confiança de fills, invocant-lo amb el nom de Pare, *Abbà*. Però hem de tenir el cor dels petits, dels «pobres en l'esperit» (Mt 5,3), per reconèixer que no som autosuficients, que no podem construir la nostra vida nosaltres sols, sinó que necessitem Déu, necessitem trobar-lo, escoltar-lo, parlar-li. La pregària ens obre a rebre el do de Déu, la seva saviesa,

que és Jesús mateix, per complir la voluntat del Pare en la nostra vida i trobar així alleugeriment en el cansament del nostre camí. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/audiencia-un-cor-senzill-com-el-dels-nens/> (21/04/2025)